

I a m i . . .
q u i e m p a g a ?
(J u g u e m a l a C o m m e d i a d e l l ' a r t e)

V i c e n t e C a ñ ó n

A mi... qui em paga?

(Juguem a la *Commedia dell'arte*)

De: Vicente Cañón Verdasco

(A partir dels dotze anys)

I a mi... qui em paga?
Teatre juvenil
Copyright © Vicente Cañón
2004 Tarragona

SINOPSI:

Aquesta obra és –per als joves– un primer contacte amb el teatre de la *Commedia dell'arte*.

El signore Dottore donarà una bossa de diners al seu criat Arlequí per pagar als seus creditors en els quals s'inclouen el duc Pantaleone. El criat, però, té una altra destinació per a aquests diners i farà veure que són seus per conquistar l'amor de la Colombina. A partir d'aquest moment, la comèdia està servida: mentides, equívocs, excuses, embolics..., per guanyar-se el riure del públic.

PERSONATGES:

ARLEQUÍ
COLOMBINA
DOTTORE
PULCINELLA
PANTALEONE
COMTESSA
ELEONORA (mare de la COMTESSA)
CREDITOR 1
CREDITOR 2
CREDITOR 3
DAMA 1
DAMA 2
DAMA 3

VESTUARI:

Serà el representatiu dels personatges de la comèdia de l'art. Per a facilitar-vos el treball, podeu entrar a Google/imatges i allí trobareu dibuixos, imatges i fotos del vestuari, incloent-hi les caretes tan característiques d'alguns personatges.

Com en tota obra de la *Commedia dell'arte*, les obres tenien una trama definida i els seus personatges són tots arquetípics (*Arlequí, Colombina, Pantaleone, Dottore, etc.*) Es tractaven temes relacionats amb embolics amorosos, econòmics i de gelosia. En la comèdia de l'art l'humor satíric i mordaç sobresortia tot el temps.

NOTA DE L'AUTOR:

L'objectiu d'aquesta obra és que els nois i noies tinguin una primera experiència dins del món del teatre i concretament con la *commedia dell'arte*, per això, he fugit d'arguments molt enrevessats, complicats i poc creïbles. Tot això es tradueix en un text àgil, dinàmic, replet de frases curtes i de fàcil aprenentatge, adequades a la seva edat i relacionades amb l'acció a realitzar.

Amb la finalitat de facilitar el treball a la persona que va a dirigir teatre, l'obra conté una gran quantitat d'acotacions, en les quals explico: escenografia, vestuari, característiques dels personatges i moviments dels actors —posada en escena— i algun que un altre gag, que faran les delícies del públic assistent.

Abans d'escriure teatre infantil i juvenil, em trobava amb obres en les quals hi havia un únic protagonista amb una gran quantitat de text, mentre que la resta de personatges no tenien res o gairebé res, i el seu paper es limitava a, per exemple, fer d'arbre o núvol; el que no em semblava pedagògic. Per això, en les meves obres, he intentat que el protagonista no tingui un elevat nombre de frases i que la diferència entre la resta de personatges i ell, sigui mínima. Si per alguna raó, un personatge no té moltes escenes, aquesta diferència es compensa amb la representació d'un paper divertit o especial que es ficarà als espectadors en la butxaca. Tal és el cas de l'Eleonora.

És molt important que el nen no relacioni el teatre amb una experiència avorrida, plena de paraules sense significat. A més, hem d'aconseguir que els actors es moguin per l'escena amb molta naturalitat i dinamisme, i no que es limitin a romandre estàtics dient un text, repetint-ho com si fossin lloros.

Tant el públic com els actors han de gaudir del teatre com si es tractés d'un joc, d'un viatge a la imaginació. Han de desprendre's d'ells mateixos per ser l'altre... el seu personatge.

Tot el que el nen somia, es pot representar damunt de l'escenari.

El teatre, com tota expressió artística, és —per sobre de tot— un acte de llibertat.

*Com a autor d'aquesta obra, el procés es completa amb la representació de la mateixa. Per això, agrairia encaridament que se'm fes arribar via telemàtica, a la següent adreça de correu electrònic: tente.ca2017@gmail.com material visual o audiovisual —fotos o vídeos, links—, de les posades en escena que s'hagin dut a terme, també suggeriments i propostes.

Gràcies.

* Les entrades i sortides dels actors/actrius es faran per la dreta o l'esquerra dels actors.

ESCENA 1

En obrir-se el teló, es pot veure una escenografia de la façana d'una casa que pertany a alguna persona amb diners. Hi ha una porta central i dues portes –menys ostentoses– a cada costat. Dalt, pintats, hi ha un balcó central i dues finestres també a cada costat. Per la porta del mig ARLEQUÍ entra a escena, d'esquena i de puntetes perquè està fugint de la feina i no vol despertar al seu amo, el senyor DOTTORE. ARLEQUÍ, en veure el públic, s'espanta molt i després reacciona per presentar-se fent tot tipus de reverències.

ARLEQUÍ: Senyores i senyors, em presentaré: sóc l'Arlequí, el criat del senyor Dottore i de la seva esposa, una comtessa d'allò més cursi, que es passa tot el dia malalta. Entre nosaltres: el meu amo es va casar amb la seva esposa per amor... per amor al dot que va rebre, perquè és... una figaflor... *(Reacciona.)* Perdó, perdó, no els he situat. Estem a la ciutat italiana de Venècia i aquí tenen vostès *(assenyalant la porta del mig)* la casa del meu amo i la seva esposa. *(Per la porta de la dreta.)* En aquesta vivim els criats i... la meva Colombina, criada personal de la senyora ama. *(Sospirant.)* Ai, Colombina del meu cor! *(Per la porta de l'esquerra.)* Aquesta serà la propera residència de la senyora Eleonora quan vingui a viure en aquesta ciutat. Ah! Qui és la senyora Eleonora? –s'estaran preguntant, oi? Doncs la mare de la figaflor de la comtessa. Ara està descansant en un balneari i en pocs dies vindrà a visitar-nos. *(Torna a assenyalar la porta de l'esquerra.)* Està per estrenar... Jo encara no he vist com han quedat les reformes i com que sóc tafaer per devoció i per professió... he d'estar a la guait de tot! *(Entra el cap per la porta de l'esquerra, deixant la resta del cos a l'escena.)* Té molt bona pinta... Llàstima que, de moment, no es faci servir gaire...

Per la porta del mig entra el signore DOTTORE que busca el seu criat.

DOTTORE: Arlequí on ets?

El DOTTORE veu l'ARLEQUÍ tafanejant, mira al públic –còmplice– li donarà una bona natjada; aquest saltarà espantat.

ARLEQUÍ: *(Ressentint-se amb la mà al cul.)* Se.. se... senyor a què venen aquestes presses?

DOTTORE: *(Desconfiat.)* Què estaves tafanejant?

ARLEQUÍ: *(Improvisant.)* Volia saber si les obres de la nova residència de la senyora Eleonora estaven llestes per... per... entrar-hi i... escombrava.

DOTTORE: *(Desconfiat.)* Escombrar? Tu treballant? No em facis riure!

ARLEQUÍ: Per cert senyor, quan té prevista l'arribada la senyora Eleonora?

DOTTORE: Per mi, quan més tard... millor. *(Agafa l'ARLEQUÍ confidencialment.)* Entre nosaltres, la meva sogra no em pot veure ni en pintura; mai s'ha cregut que m'he casat amb la seva filla per amor.

ARLEQUÍ: Però senyor..., es cert!

DOTTORE: *(Fent que el seu criat baixi el volum de veu.)* Spppp! Calla, borinot! Em va sortir la vena d'actor que porto dins i al nostre casament ningú va sospitar res. Absolutament res.

ARLEQUÍ: *(Al públic.)* No s'ho creu ni ell.

DOTTORE: *(Reaccionant i canviant de tema ràpidament.)* Bé, deixeu-nos de romanços. *(Li dóna una bossa de diners al seu majordom.)* Té, porta aquesta bossa de rals al duc Pantalone, per pagar el meu deute. No vull que la meva sogra sàpiga que gairebé ja m'he gastat el dot. Li comentes que sàpiga guardar el secret també davant de la meva esposa. *(Agafant-lo de l'orella.)* M'he explicat amb claredat?

ARLEQUÍ: Perfectament. *(Pot alliberar-se.)* Vaig volant.

DOTTORE: *(Recordant.)* Ah, i ja de pas, també d'aquests dinerets has de pagar al senyor arquitecte per les reformes de la casa. *(Mirant, orgullós, la seva nova façana.)* També paga al carnisser i al sastre. *(Canvia de cop a ser més autoritari. Cridant.)* I fes via!

Surt d'escena per la porta del mig.

ESCENA 2

ARLEQUÍ: *(Obrint la bossa.)* Quants diners! Si fossin meus, segur que tindria més sort... més menjar... més vestits... més...

COLOMBINA: *(Des de fora.)* Iiiiiuuuuuhu! Arlequí!

ARLEQUÍ: *(Sospirant.)* ...i més amor. *(Al públic.)* Aquesta és Colombina i jo vull que sigui algun dia la meva esposa. De moment ella sap que el meu cor només batega per ella... *(Trist.)* Però sempre em rebutja per ser més pobre que les rates.

COLOMBINA entra a escena per la porta de la dreta caminant, (com sempre, molt primmirada.

ARLEQUÍ: *(Bocabadat i maldestre en els seus moviments.)* Hola, Colombina.

COLOMBINA: *(Coqueta i sense fer-li massa cas a ARLEQUÍ.)* Què fas, Arlequí?
(Observa la bossa que ARLEQUÍ porta a les mans i canvia radicalment d'actitud per ser molt més amable, afectuosa i fins i tot massa innocent.) Oh, una bossa de diners! És teva?

ARLEQUÍ: *(Al públic.)* Si dic que sí, m'estimarà més, n'estic ben segur! *(A COLOMBINA, fent-se el gallet.)* Doncs... sí, és meva!

COLOMBINA: *(Meravellada.)* Oh, ara ets ric! D'on han sortit aquest diners?

ARLEQUÍ: Doncs... doncs... són els estalvis de tota una vida treballant durament per ser un home de profit i... i...

COLOMBINA: *(Melosa.)* Doncs com que jo sóc la teva núvia, el que és teu... és meu, oi? *(Fent un gest ràpid, li pren davant l'astorament d'ell. Amb la bossa a la mà.)* Saps? Ara començo a estimar-te... una mica més.

ARLEQUÍ: *(Al públic.)* Ho veieu? *(A COLOMBINA.)* Colombina, em fas un petonet?

COLOMBINA: D'acord, però primer has de tancar els ulls.

ARLEQUÍ: *(Tancant-los.)* Ja els tinc ben tancats.

COLOMBINA: N'estàs segur?

ARLEQUÍ: *(Nerviós.)* Segur, segur... Quan vulguis.

COLOMBINA: *(S'apropa a l'ARLEQUÍ i quan està a punt de fer-li, juganera, s'escapa.)* Si m'agafes... *(Surt corrents per la porta de la dreta.)*

ARLEQUÍ: Però... Colombina *(Al públic.)* Em sembla que per voler aparentar una cosa que no sóc, he ficat la pota. Vaig a veure com puc desfer aquest embolic i recuperar els diners.

Surt per la dreta.

ESCENA 3

Per l'esquerra entra PULCINELLA; és el criat del duc PANTALEONE i, prudent, va picant a cadascuna de les dues primeres portes que troba.

PULCINELLA: Hola, què no hi ha ningú?

DOTTORE: *(Des de fora.)* Qui ets? *(Entrant per la porta del mig.)* Ah, ets tu Pulcinella! Què vols?

PULCINELLA: Vinc de part del duc Pantaleone a cobrar.

DOTTORE: Doncs ja pots anar-te'n i fer el camí de tornada a casa teva, perquè el meu criat, Arlequí, ha anat a pagar-li en aquest mateix moment.

PULCINELLA: Doncs, perdoni les molèsties signore Dottore. *(Reverència.)*

DOTTORE: Si et dones manya l'agafaràs a mig camí. *(Cridant furiós.)* Va! Fes via!
(Entra per la mateixa porta per la que havia entrat a escena.)

PULCINELLA: *(Imitant al signore DOTTORE.)* "Fes via, fes via!" *(Furiós.)* Panxut, rabassut, ventrellut...

ESCENA 4

COLOMBINA entra a escena per la porta de la dreta. Ve capficada; compta els diners molt concentrada i PULCINELLA en veure-la, s'amaga.

COLOMBINA: *(Seu al prosceni.)* Ui, quants calerons! Amb això em compraré... molts vestits... i moltes joies... i tindrè molts pretendents i em casaré amb el més ric i viatjaré per tot el món: París, Roma... I no em casaré amb el primer pretendent... No!

PULCINELLA, en un moment de distracció, li pren la bossa de diners i surt de puntetes per l'esquerra.

COLOMBINA: Potser en faré passar per una princesa estrangera o, millor. per no cridar tant l'atenció, una marquesa; sí, una marquesa. I he de pensar en canviar-me el nom... Quin pot ser? A veure...

ESCENA 5

COMTESSA: *(Des de dintre.)* Colombina, on ets?

COLOMBINA: *(Sorpresa.)* Què?

COMTESSA: *(Entrant per la porta del mig.)* Colombina... sempre estàs adormida. Vinga, vine a ajudar-me. Hi ha molta feina i em faré malbé les ungles.

COLOMBINA: Sí, senyora, de seguida ho preparo tot. *(Sortint per la porta del mig.)*

COMTESSA: Em fa mal el cap i estic molt cansada; no sé si aquest clima tan humit li va bé al meu cutis, tan delicat. Què en penses, Colombina? *(Està sola.)* Colombina, on ets? *(Surt.)*

ESCENA 6

ARLEQUÍ entra per la dreta, lamentant-se d'haver perdut els diners.

ARLEQUÍ: Qui em va manar a mi de donar-me-les de ric? Ara he de pagar-li al duc Pantaleone i no tinc la bossa. Això em passa per voler aparentar davant de Colombina. *(Sospirant.)* Oh, Colombina, el meu cor és teu!

Per l'esquerra, entren tres CREDITORS.

CREDITOR 1: Eh, tu, criat!

ARLEQUÍ: *(Reacciona.)* Oh, hola, bon dia, què voleu? En què us puc servir?

CREDITOR 2: Venim a cobrar.

ARLEQUÍ: A cobrar, què?

CREDITOR 1: Jo he de cobrar uns vestits que vaig fer per la senyora Comtessa, tres vestits per anar de viatge i, com que és tan presumida, em fa fer i desfer un munt de vegades.

CREDITOR 2: I jo vinc a cobrar el menjar de tres mesos del signore Dottore i la seva esposa, perquè mengen tots dos com feres: tres porcs, 24 gallines i 12 ànecs i...

CREDITOR 3: Jo vinc a cobrar els plànols i la reforma que acabo de fer. (*ARLEQUÍ fa cara de no saber de què parlar.*) Ah! Brètol, què no ho saps? Doncs vaig fer unes obres d'ampliació de la casa i en aquesta part de la casa (*assenyalant la porta esquerra.*) vindrà a viure la senyora Eleonora.

ARLEQUÍ: Sí, ja m'ha informat el meu amo..., senyor. (*Al públic.*) No en tinc per pagar a ningú, ni a ells ni al duc Pantaleone. (*Té una idea.*) Mentre penso alguna cosa... (*Al CREDITOR 3.*) Senyor arquitecte, perquè no ensenya a aquests cavallers les reformes que vostè a fet a la casa?

CREDITOR 3: (*Orgullós.*) No es mala idea. (*A la resta de CREDITORS.*) Vinguin, passin, seran els primers en veure com han quedat les obres d'ampliació. Comprovaran amb el seus propis ulls el meu talent: he transformat una quadra de cavalls en una bonica i elegant casa digna d'una reina. Senyors, volen passar per aquesta porta?

ARLEQUÍ: No siguin desconfiats i entrin i així, de pas, em donen temps perquè jo vagi a buscar al signore Dottore i em doni els rals que els deu. (*Assenyaland la porta de l'esquerra.*) Si volen passar... passin, però passin, si us plau.

CREDITOR 1: (*Protestant.*) Ja està bé, ja fa tres mesos que no em paga!

CREDITOR 2: (*Protestant.*) Doncs jo, ja fa cinc mesos que no cobro, ni un ral.

CREDITOR 3: (*Protestant.*) La meva feina he de cobrar-la sens falta... avui mateix!

Entren tots tres CREDITORS per la porta de la esquerra.

ARLEQUÍ: Sí, sí, vostès esperin que de seguida vindrà algú a pagar-los. Vostès no surtin, eh? (*Parlant per ell.*) Jo me'n vaig a veure com recupero els diners. Mare meva, quin embolic! (*Surt de l'escena per la porta de la dreta.*) Colombina, veuràs, hem de parlar dels diners, resulta que...

ESCENA 7

Per l'esquerra entren el duc PANTALEONE i el seu criat.

PANTALEONE: (*Garrepa com sempre i molt enfurismat.*) Així... què? Que no hem cobrat? Ara em sentirà aquest Dottore quan li digui tres coses ben dites.

PULCINELLA: Calmeu-vos, senyor, que després us dona l'atac.

Entra COLOMBINA, plorant.

COLOMBINA: Què desgraciada que sóc!

PANTALEONE: *(Es posa maco, s'arregla el vestuari i es pentina amb la mà.)* Hola, Colombina, què et passa?

COLOMBINA: *(Plora encara més.)* Algú em va robar el meus rals.

PULCINELLA: *(Al públic.)* He sigut jo *(Ensenya la bossa que li ha pres a la COLOMBINA i fa el gest de silenci amb complicitat.)*

PANTALEONE: Oh, pobreta! *(Pensa.)* Ja està, si em fas un petó... jo et donaré el que has perdut... *(Assenyalant-se la galta.)* Un petonet.

COLOMBINA: *(Fa cara de fàstic. Estira la mà.)* Primer, els diners.

PANTALEONE: *(Pensant, nerviós perquè no vol gastar dels seus diners.)* Eh, bé, sí, els diners... on... *(Veu la bossa que porta penjada el seu criat.)* Pulcinella, dóna-li la teva bossa de diners.

PULCINELLA: *(Espantat.)* Però... però aquesta bossa és... és... meva. *(Al públic.)* Veritat...? *(Plora.)* És meva.

PANTALEONE: No m'has sentit?

En PULCINELLA li lliura la bossa, sense moltes ganes.

PULCINELLA: *(Demana clemència.)* Està segur?

PANTALEONE: Sí, segur... seguríssim!

PULCINELLA: *(Demana encara més clemència.)* Però... segur del tot?

PANTALEONE: *(Impacient.)* Sí, sí... segur del tot. Dóna-la-hi... ja!

PULCINELLA: Aquesta bossa és...

PANTALEONE: *(Cridant impacient.)* Prou!

PULCINELLA: Però...

COLOMBINA, en un gest ràpid, li treu a PULCINELLA la bossa i ràpidament l'amaga a l'interior del seu escot.

COLOMBINA: *(Al PANTALEONE.)* Esteu preparats per rebre el millor petó del món... el més suau, el més tendre, el més melós...?

PANTALEONE: *(Excitat.)* Sí, sí..., molt preparat!

COLOMBINA: Però, signore Pantaleone, no sap vostè que els petons més saborosos, són el que es fan amb els ulls tancats?

PULCINELLA: *(Al seu amo.)* Vagi amb compte... A mi em sembla que...

PANTALEONE: *(Al seu criat.)* Calla tu, envejós!

COLOMBINA: *(Al duc Pantaleone.)* Està preparat el meu senyor?

PANTALEONE: *(Quasi li cau la baba.)* Sí, sí...

COLOMBINA: Teniu els ulls tancats?

PANTALEONE: Sí, tancats del tot.

COLOMBINA: Acosteu-vos més..., una mica més.

Es donen un petó entre el PANTALEONE i en PULCINELLA. COLOMBINA que estava al mig, en un gest ràpid surt d'escena, corrents, per la porta de la dreta.

PANTALEONE: *(A PULCINELLA mentre es neteja la boca amb la màniga.)* Què fas, babau, beneitó, ximplet, poca-solta? *(Aixecant la seva garrota.)* Ara veuràs, si t'agafo!

PULCINELLA: *(Espantat.)* Socors! Auxili!

En PANTALEONE persegueix per tota l'escena al seu criat per donar-li garrotades al cul; cada cop que li fa una, aquest saltarà molt exagerat buscant la comicitat de l'escena. En PULCINELLA no veu més sortida que sortir de l'escena per l'esquerra, perseguit pel seu amo.

ESCENA 8

Entren a escena els tres CREDITORS.

CREDITOR 1: Ja estic tip d'esperar!

CREDITOR 3: Aquí no es veu ningú!

CREDITOR 2: Senyors, més val que no ens posem nerviosos. Si el criat diu que esperem, per alguna cosa serà, no?

CREDITOR 3: Entrem, doncs, que no tardarà el signore Dottore a venir a pagar-nos.

(Cregut.) Encara no li he explicat la complexitat de les voltes que... *(Entrant.)*

CREDITOR 1: Espero que cobrem aviat, perquè estic de parets i bigues... fins dalt!

Des de fora de l'escena, el CREDITOR 3.

CREDITOR 3: Senyors, no venen?

CREDITOR 2: *(Al CREDITOR 1.)* Paciència. Entrem, doncs.

CREDITOR 1: Entrem.

Tots tres CREDITORS, tornen a entrar, no massa convençuts.

ESCENA 9

En PULCINELLA entra a escena per l'esquerra, bufant perquè ve empaitat pel seu amo.

PULCINELLA: *(Al públic.)* Encara rai que el signore Pantaleone és un carcamal i he pogut agafar avantatge i escapar-me. *(Passejant-se nerviós per l'escena.)* He de recuperar els meus rals sigui com sigui! *(S'espanta.)* Ve algú! Vaig a amagar-me!

Torna a sortir d'escena per la dreta.

ESCENA 10

ARLEQUÍ: *(Entra per la porta de la dreta perseguit per la Colombina que , escombria en mà, li dóna cops al cul.)* Però estimada jo...

COLOMBINA: *(Ofesa.)* Com t'atreveixes? M'acabes de fer un regal i ara me'l reclames! On s'ha vist? *(Ploriquejant.)* Tu no m'estimes de debò.

ARLEQUÍ: Sí, Colombina, t'estimo més que a res al món.

COLOMBINA: Doncs no em facis enfadar mai més. Queda clar? (*Li dóna l'últim cop d'escombria i torna a sortir d'escena per la porta de la dreta.*)

ARLEQUÍ: (*A COLOMBINA, mig plorant.*) Sí, estimada. (*Lamentant-se.*) Mare meva! Com arreglaré aquest embolic per pagar-li al duc Pantaleone? (*Entra el cap a la porta de l'esquerra i el treu per parlar amb el públic.*) Sí, encara esperen el senyor arquitecte, el senyor sastre i el senyor carnisser... No sé com em sortiré d'això! (*Va cap el prosceni molt preocupat.*) I sobretot, ara no puc dir-li a Colombina que els diners no eren meus.

PANTALEONE: (*Entrant per l'esquerra.*) Eh, tu no tens res per a mi?

ARLEQUÍ: (*Molt espantat.*) Oh, senyor, jo... (*Pensa i comença a sobreactuar plorant molt més fort.*) A la fi us he trobat, signore Pantaleone. Quina desgracia! Quina desgracia tan gran!

PANTALEONE: Què passa? A que venen aquests plors?

ARLEQUÍ: Signore, jo no he pogut dir-ho abans, però el meu amo, el signore Dottore... (*molt dramàtic*) ha mort! (*Plora encara més fort.*) Ah!

Per la dreta ha entrat en PULCINELLA de puntetes i es col·loca al costat del seu amo.

PULCINELLA: (*Desconfiat.*) Ah, sí? Com ha estat?

ARLEQUÍ: (*Pensant.*) Doncs, doncs... ha tingut un accident amb el seu carruatge.

PANTALEONE: Oh, quina desgràcia! Quina desgràcia per a tots!

ARLEQUÍ: Senyor, ha de saber que la seva última voluntat va ser pagar-vos, a vostè i a tots els seus creditors, però és clar...

PULCINELLA: (*Parla a la orella d'en PANTALEONE.*) Això em fa molt mala espina.

PANTALEONE: (*A PULCINELLA.*) Sí, tens raó. Mira, Arlequí, ja que el teu amo ha mort, i perquè la seva ànima descansi en pau per sempre, o sigui, perquè arribi al cel sense cap deute, jo em sentiré pagat... si em portes un cofre que la seva sogra li va demanar que li guardés mentrestant ella estigués de viatge. (*Radical.*) Vés dintre i me'l portes a casa... sense que la seva vídua se n'adoni, és clar! (*Dictatorial.*) Ràpid, vés!

ARLEQUÍ: (*Al públic.*) Ara sí que l'he feta grossa! (*Al PANTALEONE.*) Sí, senyor, no faltaria més; de seguida les busco i les hi porto.

PANTALEONE: Marxo a casa meva. No vull que ningú vegi com em dones el cofre. M'entens, oi? Així que espero que me'l portis el més aviat possible. Té una moneda per la teva ajuda. Ah, i ja m'avisareu quan és l'enterrament.

Surt de l'escena per l'esquerra.

PULCINELLA: Sí, vindrem a resar (*Fa burla perquè no s'ha cregut res; marxa darrere el seu amo.*)

ARLEQUÍ: De seguida li porto el joier, signore Pantaleone. (*Posant-se la mà al cap per donar a entendre que està molt nerviós.*) El que em faltava! Ara vol el cofre de les joies de la senyora Eleonora.

Surt de l'escena per la dreta.

ESCENA 11

CREDITOR 1: (*Entra en companyia dels altres CREDITORS, tots tres indignats.*) Això és massa! Aquí no ve ningú.

CREDITOR 2: Segur que el signore Dottore és fora de la ciutat.

CREDITOR 3: Aquest criat... quan l'agafí!

L'ARLEQUÍ entra a escena per la dreta i quan veu els CREDITORS reula i s'amaga per espiar-los.

CREDITOR 2: Marxem i si en una estona no apareix per casa nostre per pagar-nos, tornarem i ho agafaré per la força.

CREDITOR 1: Sí, senyor! Avui mateix cobrarem!

CREDITOR 3: Marxem, senyors, i ja veurem què passa.

CREDITOR 2: Pocavergonyes!

Surten tots tres CREDITORS per l'esquerra, no molt confiats que avui cobraran. Per la dreta entra l'ARLEQUÍ.

ARLEQUÍ: Penso que he guanyat una mica més de temps per recuperar els rals i pagar-li a tothom.

ESCENA 12

Entren a escena, per la dreta, tres dames. Són cursis i no gens espavilades.

DAMA 1: Eh, bon dia, noi.

ARLEQUÍ: És a mi?

DAMA 2: Ens pot ajudar? Acabem de arribar a la ciutat i busquen una pensió on allotjar-nos.

DAMA 3: Ens pots aconsellar alguna i que sigui bona?

ARLEQUÍ: *(Al públic.)* Tinc una idea per guanyar diners i pagar a tothom. *(A les dames.)* Senyoretas, jo tinc la millor fonda de tot el poble... *(Assenyala la porta de l'esquerra.)* Aquesta! Nova a estrenar!

DAMA 2: Oh, quina casualitat!

DAMA 1: Quina sort hem tingut! I digueu... Quant costa l'hostalatge?

ARLEQUÍ: *(Al públic.)* Aquesta és la meva. Ara ho veureu! *(Fent molta comèdia; a les dames.)* Senyoretas, són 20 rals per nit i per cap.

DAMA 3: *(Espantada.)* Això són molts diners!

ARLEQUÍ: Però, belles dames, que no saben que qui entra en aquesta fonda... surt casada?

DAMES: *(Sorpreses.)* Què ha dit? Casada!?

DAMA 1: *(Parlen totes tres fluixet.)* Ens vindrà molt bé, hem vingut a aquesta ciutat per caçar un marit, oi?

DAMA 2: Un marit per a cada una i que sigui molt ric!

DAMA 3: Això sobretot!

ARLEQUÍ: Ja veuran que a la nit hi ha una desfilada de rics solters buscant el seu amor... *(remarcant.)* per casar-se.

DAMES: Ens quedem. No em parlem més!

ARLEQUÍ: Passin per aquí; trobaré una habitació molt còmoda. *(Remarcant-ho.)* Però això sí, no poden entrar en aquestes altres portes... són plenes per unes veïnes molt... maniàtiques... D'acord?

DAMES: D'acord (*Entrant.*)

ARLEQUÍ: (*Rient, al públic.*) Les he col·locades a la que serà la residència de la senyora Eleonora i com que ella està en un balneari i no té la data d'arribada confirmada... doncs jo a cobrar i a recuperar! (*Entrant per la porta de l'esquerra.*) Ja vinc, senyoretetes. Estaran d'allò més bé...

ESCENA 13

Per la porta de la dreta entra a escena la COLOMBINA. Va capficada mirant dintre de la seva bossa de diners. Mira al públic i demana silenci. Torna a amagar-se-la dintre de seu escot amb un somriure molt murri. Després, surt per la porta del mig.

ESCENA 14

DOTTORE: (*Entrant per la porta del mig.*) Arlequí... on ets?

COMTESSA: (*Entrant darrere del seu espòs.*) Maridet meu, ja has pagat a tothom?

DOTTORE: Sí, estimada, Arlequí ha pagat al duc Pantaleone, a l'arquitecte, al sastre i al carnisser. Pots estar tranquil·la que el teu maridet és un home de paraula.

COMTESSA: Doncs, ja que estic tan maca i bonica, vull que em portis a passejar.

DOTTORE: On vols anar, estimada meva?

COMTESSA: Anirem a visitar al duc Pantaleone i de pas el convidarem a visitar-nos a l'arribada de ma mare. Ja saps està boja per ell. (*Riu "picarona".*) Fan tan bona parella com... tu i jo, oi?

DOTTORE: (*Al públic amb cara de fàstic.*) Oi!

ESCENA 15

ARLEQUÍ: (*Entrant a escena.*) Ja he cobrat d'aquestes dames per endavant i ara...
(*S'espanta en veure els seus amos.*) Déu meu senyor!

DOTTORE: On eres, eh? Vinga, que ens acompanyaràs a visitar al duc Pantaleone. La senyora Comtessa vol convidar-lo a...

ARLEQUÍ: (*Al públic.*) No pot ser, si ens veuen, li dirà que no li he pagat i em matarà. Signore Dottore, no pot sortir de casa, perquè... perquè... (*Té una idea.*) hi ha una malaltia a la ciutat.

COMTESSA: Una malaltia, dius?

ARLEQUÍ: Sí, tot el barri del port té la grip i el duc Pantaleone m'han dit que està molt malalt... (*Exagerant.*) O a punt de morir-se, diria jo.

COMTESSA: La grip! Quina por! Entrem ràpid, estimat! (*Està tan atabalada que sense adornar-se vol entrar per la porta on són allotjades les tres DAMES.*)

ARLEQUÍ: (*Tallant-li el camí, molt espantat.*) No, aquí no hi pot entrar, perquè... (*Pensa, desesperat, però veu venir la solució. Per la dreta, ha entrat la senyora ELEONORA.*) Senyora, no la pot rebre en una cambra que encara no està... està... del gust de sa mare.

COMTESSA: La meva mare?

DOTTORE: (*D'esquena a la seva sogra.*) Sí, home! Només ens faltava la visita sense avisar de la bruixa, de l'ogre, de l'harpia de ma sogra... Però si està al balneari tota repapada i no arribarà aquí...

ELEONORA: (*Que ha sentit al signore DOTTORE.*) Filla meva!

DOTTORE: (*S'espanta molt.*) Quina sorpresa, tan... tan..

ELEONORA: Filla meva! (*Li fa moltes festes, però veu el signore DOTTORE i li canvia la cara cap al menyspreu.*) Ah! Tu!

DOTTORE: Estimada Eleonora, estimada sogra... jo...

ELEONORA: No em diguis estimada! Ja sé que no em pots veure ni en pintura.

COMTESSA: Però, mare, com pot dir això?

ELEONORA: Ja t'ho vaig dir, filla: aquest home no et convé. Tu sempre tan guapa i aquest... (*assenyalant el signore DOTTORE*) tan... desagradable a la vista. Jo esperava alguna cosa millor i no aquest... borinot!

DOTTORE: Però..., mare!

ELEONORA: No em diguis mare! Vull veure com ha quedat la meva nova residència.

DOTTORE: Ja està llesta.

ELEONORA: Ja m'estranyava que tu fessis una cosa bé... i a temps.

DOTTORE: Si no em creu, pot passar a...

ARLEQUÍ: *(Tallant al signore DOTTORE, molt espantat.)* Però senyor, no voldrà que la vostra estimada sogra comenci a tossir per culpa de la pols que encara falta netejar.

DOTTORE: Quina pols?

ELEONORA: Veus com no estava llesta del tot? Inútil!

DOTTORE: Però... mare!

ELEONORA: Surt del mig! *(Empenyent el signore DOTTORE que cau a terra.)* I no em diguis mare..., pallús!

ELEONORA surt d'escena per la porta del mig.

COMTESSA: *(Molt contenta.)* Que bé! La meva mare a casa!

DOTTORE: *(Amb veu de fàstic.)* Sí, estimada... Què bé... quina alegria, tan alegre!

ELEONORA: *(Entrant a escena.)* Encara ets a terra? Dropo més que dropo! Tranquil, home, només he vingut a recuperar el meu cofre de joies i d'aquí a uns dies tornaré al balneari.

DOTTORE: *(Espantat.)* Uns dies!

ELEONORA: Qui diu uns dies... diu unes setmanes... un... *(Torna a entrar, per la mateixa porta.)*

DOTTORE: *(Quequeja.)* Set... set... setmanes?

COMTESSA: *(Quasi plorant.)* Només unes setmanes... "Mami"! *(Surt d'escena, darrera de la seva mare.)*

DOTTORE: *(Petrificat.)* Ha dit... setmanes?

ARLEQUÍ: Tranquil, senyor, faré tot el possible perquè marxi el més aviat possible.

DOTTORE: *(Revivint.)* Això, això... que marxi abans... quina bona idea! Té una moneda com a recompensa i si aconseguissis que marxi el més ràpid, tindràs una bossa ben plena de rals... per a tu solet. *(Li fa un pessic a la galta.)* Gràcies, Arlequí, sabia que no em trairies mai. *(Entra per la porta del mig.)*

ARLEQUÍ: *(Fent reverència.)* Gràcies, senyor, ja sap que pot confiar en mi... Ja sap, jo no dic mentides mai... *(Quan aixeca el cap i veu que el seu amo ja no hi es, canvia d'actitud.)* Panxut, rabassut, ventrellut *(Al públic.)* Vaig a veure si trobo a la Colombina badant i puc recuperar la bossa dels diners.

Entra de puntetes per la porta de la dreta.

ESCENA 16

Entren a escena les tres Dames, venen arreglades per “caçar” a un ric solter i casar-se amb ell.

DAMA 1: Ja esteu preparades?

DAMA 2: *(Mirant als costats.)* Jo no veig a ningú.

DAMA 3: Eh, per allà en ve un. *(Es preparen.)*

Faran veure que davant seu passa, de dreta a esquerra, un ric cavaller.

DAMA 2: *(Desil·lusionada.)* Ni ha mirat!

DAMA 1: Cal·leu... per allà ve un altre!

DAMA 3: Oh, que maco és!

Faran veure que davant seu passa, d'esquerra a dreta, un altre cavaller.

DAMA 2: Iuuuuuuuhu

DAMA 3: *(Decebuda.)* Res!

DAMA 2: Deu ser molt d'hora.

DAMA 1: Per què no canviem de lloc?

DAMA 3: Provem-ho, va.

Les tres DAMES surten de l'escena per l'esquerra. Totes tres van arreglant-se el vestit i el seu pentinat.

ESCENA 17

PULCINELLA: *(Entrant per l'esquerra de l'escena per espiar que no hi hagi ningú. Després farà un senyal perquè entri el duc PANTALEONE.)* Ja us deia jo, senyor, que en Arlequí no era de fiar.

PANTALEONE: És veritat, no m'ha portat el cofre que li vaig encarregar.

PULCINELLA: Fem una cosa, amo meu. Vostè esperi, senyor, aquí a fora, i jo li portaré el cofre amb les joies de la senyora Eleonora. *(Surt per la porta del mig.)*

PANTALEONE: *(Passejant-se nerviós per l'escena.)* No puc perdre el meu temps, ni molt menys els meus diners... Diners? *(Comença a entrar en tràngol.)* Diners, dinerets..., veniu a mi.

ESCENA 18

Tornen les tres dames, molt desanimades, decebudes i alienes a la presència del duc PANTALEONE.

DAMA 3: Ja ho veieu, no tenim sort.

DAMA 1: Els meus budells ja fan molt de soroll!

DAMA 3: Ja fa tres dies que no omplim el pap !

DAMA 2: Penseu que si ens casem amb un cavaller molt ric...

DAMA 3: ... no passarem mai més gana i...

DAMA 2: ... i tindrem vestits molt bonics!

El duc PANTALEONE s'apropa fent-se el jove "ligón".

PANTALEONE: Bona nit, senyoretetes.

DAMES: Bona nit.

PANTALEONE: Ja és una mica tard, perquè unes belles dames siguin al carrer.

DAMA 2: No tingui pena, estem a la porta del nostre allotjament.

DAMA 1: És que nosaltres estem allotjades aquí. *(Assenyalen la casa.)*

PANTALEONE: *(Sorprès.)* Aquí?

Les tres DAMES, molt presumides, fan un petit cercle per parlar sobre el duc PANTALEONE.

DAMA 2: *(A les DAMES 1 i 3.)* Sembla molt vell.

DAMA 3: *(A les DAMES 1 i 2.)* Però té pinta de tenir molts "calerons".

PANTALEONE: *(Posant-se bé el vestit, els tres cabells que li queden i pentinant-se la barba.)* Sóc el duc Pantaleone. *(Fa una reverència.)* Si voleu, us puc convidar a donar una volta per la ciutat a la llum de la lluna. Què em dieu?

DAMA 1: En góndola?

PANTALEONE: (*Garrepa com sempre.*) Ui, no, que surt mol car! Vull dir que és millor fer-la caminant; es veu tot... millor.

DAMES: (*No s'ho pensen gaire.*) Acceptem.

DAMA 3: (*A en PANTALEONE.*) Ens preparem i sortim.

DAMA 1: (*Coqueta.*) Adéu..., maco.

DAMA 2: Fins ara..., jovenet.

Les tres DAMES entren per la porta seva, en mig de rialles nervioses.

ARLEQUÍ: (*Entrant.*) Res, que no hi ha manera de recuperar la bossa. (*En veure al duc PANTALEONE s'espanta molt.*) Què fa aquí, senyor?

PANTALEONE: Que n'ets, de bon criat; té una moneda per haver-me buscat aquestes belles dames perquè triés esposa.

ARLEQUÍ: (*No entén res. Al públic.*) Dames?

PANTALEONE: (*Impacient.*) Què esteu llestes? Colometes meves..., no em feu esperar gaire. (*Olorant-se l'aixella.*) M'hauria de rentar una mica... (*Pensant.*) Crec que em vaig rentar fa dos mesos... (*A contracor.*) Va, un rentat ràpid i torno. (*Surt per l'esquerra.*)

ARLEQUÍ: No sé de què parla, però ja tinc una moneda més... Adéu!

Surt d'escena per la dreta.

ESCENA 19

Per la dreta entren els tres CREDITORS, farts d'esperar a casa.

CREDITOR 1: Veniu, que no hi ha ningú.

CREDITOR 3: Ja us deia jo que en aquestes hores de la nit no hi hauria ningú, al carrer.

CREDITOR 1: I ara, què fem?

CREDITOR 2: Agafar el que és nostre!

CREDITOR 3: Diuen que el signore Dottore té un cofre ple de joies que li guarda a la seva sogra mentre ella està al balneari. Es veu que té por de deixar-lo a casa seva durant la absència.

CREDITOR 2: A veure si el trobem i així cobrarem d'una vegada per sempre.

CREDITOR 3: (*Espiant a la porta de la dreta.*) Senyors, tranquil·litat! Les tres cases estan comunicades per unes portes secretes que vaig construir. Anem... Ningú ens descobrirà.

CREDITOR 1: Entrem i agafem el cofre... Anem.

Surten tots tres d'escena, per la porta de la dreta, de puntetes per no fer soroll.

ESCENA 20

La COMTESSA i la seva mare entren a escena per la porta del mig.

ELEONORA: Estàs segura que el borinot del teu marit té les meves joies ben guardades?

COMTESSA: Sí, les guarda com si fossin de la seva pròpia mare.

ELEONORA: M'agradaria veure com ha quedat la meva nova residència.

COMTESSA: Ara mateix anem a...

Entra l'ARLEQUÍ i en veure a la COMTESSA i a l'ELEONORA que són a punt d'entrar a la porta de l'esquerra, s'espanta molt.

ARLEQUÍ: No, senyores! Què fan al carrer? La grip! No se'n recorden?

ELEONORA: (*Espantada.*) Què em dius? La grip a Venècia? No vull caure malalta!

ARLEQUÍ: Millor tornin a la seva cambra.

ELEONORA: Sí, estarem més segures.

COMTESSA: Entri mare, ràpid!

La COMTESSA i l'ELEONORA es tapen el nas i surten d'escena per la porta del mig i l'ARLEQUÍ, assecant-se la suor, surt d'escena per la dreta.

ESCENA 21

Per la porta de la dreta entra en PULCINELLA carregat amb el cofre de les joies.

PULCINELLA: *(Cridant.)* Signore Pantaleone, tinc el cofre!

Com que fa tant d'escàndol, per la porta de la dreta entren a escena els tres CREDITORS.

CREDITOR 1: *(A en PULCINELLA.)* Això que portes no serà pas el cofre de les joies de la senyora Eleonora?

CREDITOR 2: *(A en PULCINELLA.)* Què fas amb aquest cofre?

PULCINELLA: *(No sap que dir perquè l'han enxampat.)* Eh? Veureu... resulta...

CREDITOR 3: *(A en PULCINELLA.)* Ara ens pertany a nosaltres!

CREDITOR 2: És clar, nosaltres tenim tot el dret sobre ell.

PULCINELLA: Perquè sigui vostre... *(fent la burla)* primer m'heu d'agafar. *(Surt d'escena per la dreta.)*

CREDITORS: Què no s'escapi... Anem!

CREDITOR 1: Ràpid!

CREDITOR 3: Vine aquí, lladregot!

Els tres CREDITORS surten darrere d'en PULCINELLA.

ESCENA 22

Entren les tres DAMES a escena per la porta de l'esquerra.

DAMA 1: *(Buscant.)* Eh, signore Pantaleone.

DAMA 2: Ja estem llestes.

DAMA 3: *(A la resta de DAMES.)* No creieu que ens hem passat amb el perfum?

Totes s'oloren i fan gest de marejar-se.

DAMES: No!

Entren a escena, per la porta del mig, COLOMBINA, la COMTESSA i la senyora ELEONORA.

COLOMBINA: *(Entrant.)* Senyora, està segura que en Arlequí li ha dit que hi ha una epidèmia de grip?

COMTESSA: *(Sortint, carrega amb una maleta i es tapa la boca amb una mocador.)* Sí, Colombina, no vull que la meva mare i jo, caiguem malaltes.

COLOMBINA surt d'escena per la mateixa porta.

ELEONORA: Si ho arribo a saber, no vinc! En aquesta ciutat cauré malalta! Sempre que vinc, torno a casa amb febre. *(A la COLOMBINA:)* Colombina! Espavila't!

COLOMBINA: *(Entra carregada amb la maleta de l'ELEONORA.)* Sí, senyora, ja vinc.

La COMTESSA veu a les tres DAMES i sent curiositat.

COMTESSA: *(A les DAMES.)* Bona nit, senyoretetes.

DAMES: Bona nit.

COMTESSA: Em diran xafardera, però... vostès marxen de la ciutat?

DAMA 1: No, acabem d'arribar.

DAMA 3: Estem esperant l'amo de la casa per donar-li les gràcies.

COMTESSA: L'amo de la casa? *(Al públic.)* El meu marit?

COLOMBINA: *(Al públic.)* Ai, mare meva! Què passarà ara?

ELEONORA: *(Com sempre, amb menyspreu.)* El que em faltava per sentir! El borinot... és un "ligón" i et fa el salt.

DAMA 2: És molt amable deixant-nos dormir aquí.

COMTESSA: Aquí? *(Es desmaia.)*

ELEONORA: A casa meva? Ah! *(Es desmaia també, però sobreactuant molt.)*

COLOMBINA: Ja ho deia jo, que s'armaria un gran rebombori! Tranquil·la, senyora, ha de ser un error. *(No pot aixecar-les.)* Mare meva, com pesen! Passin a la meva cambra que tinc un remei molt bo pels desmais.

La COMTESSA torna en si i, poc després, la seva mare.

COMTESSA: (*Aixecant-se com si res. Furiosa.*) Quan agafi el meu marit! Ara veurà.
(*Entrant per la porta de la dreta.*)

ELEONORA: (*A la seva filla:*) Mira que t'ho he dit... aquest home, no et convé.

COLOMBINA: Però senyora, estigui tranquil·la.

ELEONORA: No siguis bleada! Si el que més m'agrada al món és donar bastonades al borinot del meu gendre! (*Surt rient per la porta de la dreta.*)

COLOMBINA: (*Al públic.*) Pobre amo meu! Marxo a veure què puc fer per ell. (*Surt de l'escena per la porta de la dreta.*)

ESCENA 23

PULCINELLA: (*Creuant l'escenari de dreta a esquerra perseguit pels tres CREDITORS.*) Senyors, jo he arribat primer... Socors!

CREDITOR 1: Dóna'm això! És nostre!

CREDITOR 2: Ara veuràs el que és bo, agafa-l'hi!

CREDITOR 3: Aquestes joies són nostres!

Surten per l'esquerra tots quatre, sense adonar-se de la presència de les DAMES.

ESCENA 24

ARLEQUÍ: (*Entrant per la dreta.*) Oh, quina nit, d'aquesta no me'n surto. (*Cridant, espantat al veure les DAMES al carrer.*) Senyoretetes, no poden estar al carrer tan... tan... d'hora.

DAMA 1: Moltes gràcies per ser tan amable.

COLOMBINA: (*Entra i es queda sorpresa.*) Què?

DAMA 2: Després et faré un petó.

DAMA 3: Sí, totes tres. Per ser tan hospitalari amb nosaltres.

ARLEQUÍ: Sí, sí, després, però ara... a dintre, que no les vegi ningú.

Entren tots quatre a dins per la porta de l'esquerre.

COLOMBINA: Així que... (*Veu de bleada, ridiculitzant a la DAMA 2.*) Li donaré un petó per ser tan amable. Ja veurà l'Arlequí quan l'agafi. (*Al públic.*) Ara la que té gelosia, sóc jo... Uf! Me les pagarà totes! Com ha pogut fer-me això a mi? (*Surt per la porta del mig.*)

ARLEQUÍ: (*Entrant a escena per la porta de l'esquerre.*) Quina nit! Qui em manaria a mi...? (*Sortint per la dreta.*)

ESCENA 25

Entra a escena per l'esquerre en PANTALEONE. Torna a olorar-se l'aixella i es mareja una mica de la pudor que desprèn.

PANTALEONE: (*Content.*) Aquest perfum pot amb tot (*Entra per la porta on estan allotjades les tres DAMES.*) Bona nit, senyoretetes. Ja estic llest per acompanyar-les a....

Les tres DAMES entren a escena perseguides pel duc PANTALEONE.

DAMA 1: Senyor, quines presses!

DAMA 2: Senyor, les mans quietes!

DAMA 3: A la butxaca!

PANTALEONE: Espereu-me, conilletes meves.

Tots quatre surten de l'escena per la dreta.

ESCENA 26

Entren a la vegada a escena en DOTTORE, la COMTESSA i l'ELEONORA.

DOTTORE: *(Entra per la porta del mig.)* Esposa meva, no et trobava.

COMTESSA: *(Entra per la porta de la dreta i li dóna una bufetada.)* Té, poca-solta!
(Entra per la mateixa porta.)

DOTTORE: *(Es ressent del mal a la galta.)* Però, què he fet, jo?

ELEONORA: *(Entrant.)* Què? Que què has fet? Casar-te amb la meva filla... i això és sagrat! *(Li dóna uns cops a les costelles amb un bastó. El DOTTORE surt d'escena per la porta del mig. Al públic.)* Ara em trobo millor! *(Entrant per la porta de la dreta.)*

ESCENA 27

Entren per l'esquerra els CREDITORS perseguint a en PULCINELLA i per l'altre costat vénen les DAMES perseguides per en PANTALEONE. Els CREDITORS es fixen en les DAMES i tots sis s'enamoren només veure's. Aquesta escena anirà acompanyada d'una música romàntica, tipus bolero. Totes tres parelles surten juntes per l'esquerra.

PANTALEONE: *(Al PULCINELLA.)* Ràpid, que no marxin, que he de triar esposa.

En PULCINELLA dóna el cofre al seu amo i surt darrere de les DAMES i els CREDITORS.

PULCINELLA: *(Sortint.)* Senyors... esperin-me!

ESCENA 28

Per la porta del mig entra la COLOMBINA i veu en PANTALEONE amb el cofre al seu poder.

COLOMBINA: Ah! Aquí està el cofre de les joies de la mare de la meva mestressa. Ja deia jo que no les trobava... Lladre!

Li arrabassa el cofre i surt d'escena per la porta del mig.

PANTALEONE: *(No té temps de reaccionar.)* Però no, escolta, és meu, el Dottore ja està mort i jo vull cobrar d'alguna manera el meu deute i...

ELEONORA: *(Entra i quan veu el duc PANTALEONE canvia i es torna molt fina. S'ha de fer evident que la ELEONORA sempre ha estat enamorada del duc PANTALEONE.)* Hola, quina sorpresa... tan agradable!

PANTALEONE: *(No li fa cas.)* Bona nit. *(Adonant-se'n.)* Ah, que vostè ha vingut per donar l'últim adéu al seu gendre?

ELEONORA: *(Que no ha escoltat les paraules del duc PANTALEONE degut al seu enamorament.)* Sí, quasi, quasi. I digui, què fa un home tan atractiu solet? Perquè vostè encara està solter, oi? *(Comença a apropar-se al duc PANTALEONE; aquest la veu venir i comença a recular.)*

PANTALEONE: Senyora, que jo no... *(Surt d'escena per la porta de l'esquerra.)*

ELEONORA: Esperí'm, no marxi... *(Al públic.)* Quin home! Quin bé de déu! *(Surt darrere d'ell.)*

ESCENA 29

Entra, per la porta de la dreta la COMTESSA molt enfadada, al mateix moment, que entra el seu marit i es troben al mig de l'escena.

DOTTORE: Estimada, quina sort que et trobo.

COMTESSA: *(Ofesa.)* No em toquis!

DOTTORE: *(Suplicant-li.)* No, estimada, no marxis a casa de la teva mare.

COMTESSA: I tant que marxo! *(Cridant.)* Mare, mare! On és vostè?

DOTTORE: Però..., estimada, tresor meu..., jo no sé res d'unes dames! No les he vistes en ma vida, de veritat!

COMTESSA: Mare! Mareta meva! On s'ha ficat? *(Surt d'escena per la dreta.)*

DOTTORE: Espera'm, estimada! M'has de creure! Jo no... *(Surt darrera de la seva esposa.)*

ESCENA 30

Entra en PANTALEONE de puntetes i surt de l'escena per la porta del mig. Uns segons després, entra la COLOMBINA perseguida pel duc PANTALEONE.

COLOMBINA: Ai, mare, que m'agafa! *(Entra per la porta on hi ha la ELEONORA.)*

PANTALEONE: On ets, Colombina? Dóna'm aquest cofre!

ELEONORA: *(Entrant amb el cofre a la mà.)* Hola, xato meu..., em buscaves?

PANTALEONE: *(Reculant.)* Socors! *(Surt per la porta de la dreta.)*

ELEONORA: Espera'm, amor meu! *(Surt darrere d'ell.)*

DOTTORE: *(Entrant, per la dreta, molt desanimat.)* Però, què passa aquí aquesta nit?

El DOTTORE es col·loca d'esquenes a la porta per on entrarà a l'escena en PANTALEONE.

PANTALEONE: *(Entra d'esquena i es troba el signore DOTTORE. Quequejant.)*

El... mort... ha..., el... mort... ha... ressuscitat!

DOTTORE: *(Reculant i tapant-se la boca amb la mà.)* Ai, mare meva! Ara tindré la grip! Déu meu! Marxo. Espera'm, estimada esposa!

PANTALEONE: Me'n vaig a casa meva i no tornaré mai més per aquí. Això em passa per voler robar a un... *(Està petrificat al mig de l'escena.)* Un... un... mort!

ELEONORA: *(Treu el cap. Al PANTALEONE.)* Has dit... amor? Em buscaves?

ELEONORA agafant al PANTALEONE i comença a fer-li petons, molt sorollosos, al nas.

PANTALEONE: *(Pot escapar-se.)* Socors! *(Surt per l'esquerra.)* Auxili!

ELEONORA: No et resisteixis, no posis barreres al nostre amor. *(Surt darrere del duc PANTALEONE.)*

ESCENA 31

ARLEQUÍ: *(Entrant per la dreta.)* Per què marxa tan de pressa el duc Pantaleone?

Què haurà vist? Ara que porto les monedes que he arreplegat per pagar-li. *(Al públic.)* Doncs bé, pel que es veu... el signore Pantelone... no vol cobrar, els Creditors han trobat esposa i es consideren, gràcies a mi, pagats; així que tot està solucionat.

COLOMBINA: *(Que ha sentit tota l'última conversa d'en ARLEQUÍ amb el públic.)*

Tot no, estimat... *(Treu un garrot que portava amagat.)* Així que les dames et volien fer un petó, veritat? *(Comença a donar garrotades al cul a l'ARLEQUÍ que salta buscant la comicitat de l'escena.)* Té, mentider, estafador...! Com pots jugar amb els meus sentiments? Ara veuràs!

L'ARLEQUÍ baixa al públic perseguit per la COLOMBINA. Hi ha una divertida persecució entre el públic per acabar tots dos pujant a l'escenari i entrar a la porta de la dreta.

TELÓ

I a mi... qui em paga?
Teatre juvenil
Copyright © Vicente Cañón
2004 Tarragona

